

İSLAM EVRENSELDİR

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (14.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

İslam, Allah'ın dinidir. İslam'la ilgili nitelik ve nicelik kararını da sadece Allah verebilir. İslam'ı bir gün Müslümanlar dahi toplanıp "bundan sonra İslam şöyledir" diye yeni bir kalıba oturtamazlar. Din Allah'ın, karar Allah'ın, netice de Allah'ındır. Rabbimiz İslam'ı evrensel olarak takdir buyurmuştur. İnsan, Müslüman olduğunda evrensel bir İslam'a iman eder.

Bu sözleri pek çok dinleyen; "Ne var bunda? Zaten Peygamber'imiz bütün âlemlerin peygamberi. 'Âlemî' yani evrensel olduğunda tartışma yok, konuşmaya da gerek yok" der ama tekit etmek istediğimiz başka bir başlık var.

İslamlaşan insana Müslüman diyoruz. Evrensel İslam'a iman eden yöresel bir Müslüman olabilir mi? İslam da evrenseldir, Müslüman da evrenseldir. Yöresel kalmış Müslüman, büyük bir ağacın büyümemiş, güneş görmediği için bodur kalmış fidanı gibidir. İslam evrenseldir. Allah Teâlâ İslam'ı bütün evrenin dini olarak göndermiştir. İslam bir projedir, Allah'ın projesidir. İslam; içinde cinlerin, diğer mahlûkatın, cemadatin, evrenin, galaksilerin vesairenin... en başta da insanın bulunduğu bir projenin uygulamasıdır. Müslüman, bu çapta Müslüman olmak zorundadır.

Bu nedenle biz, ümmet-i Muhammed bütün insanlık için çıkarılmış bir ümmettir diyoruz. Ümmet-i Muhammed'in dini bütün kâinatın dinidir. Müslüman da evrensel insandır. İslam, Ortadoğu'ya sıkıştırılırken biz bunun için çırpınıyoruz. İslam'ı Ortadoğu'da gelişmiş ve sonunda Ortadoğu'ya gömülecek bir mevta hâline getirmeyi bunun için istiyorlar.

İslam öyle olduğu gibi Müslüman da evrenseldir. Arap'ı, Türk'ü, Acem'i, Kürt'ü, İngiliz'i, Alman'ı, Rus'u, Çinlisi... her kim olursa olsun, uzayda yaşayan, dünyada yaşayan, okyanusların dibinde; nerede olursa olsun İslam havanın, suyun ulaştığı her yerin dinidir. Her alınıp verilen nefes, İslam adına alınmış-verilmiş olmak zorundadır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetinin müstakbeline ait hadis-i şeriflerini okuduğumuzda göreceğiz ki İslam'ı Ortadoğu sınırlarıyla sınırlamak isteyenler, Araplar'ın dini olarak görenler, Resûlullah'ın lisanından tokat yiyecekler. Efendimiz'in "kıldan çadırlarda yaşayanlar bile" diye bir ifadesi var. Ayı postundan çadır yapıp yaşayanlar bile bir gün "Muhammed Allah'ın elçisidir" diyecekler, buyuruyor.

Bununla ilgili ayet-i celileleri hızlı bir şekilde taramak istiyoruz, hafızamızda bulunsun diye.

Enbiya suresinin 107. ayetinde Allah Teâlâ, وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ, buyuruyor. "Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik." Bu, âlemlere rahmet olmak Rabbanî bir hükümdür. Allah'ın hükümdür. Peygamber aleyhisselam bütün âlemlere gelmiştir.

Bu ayet-i celile, toplantılarda, dualarda iyi kullanılan bir ‘malzeme’dir. “Âlemlere gönderilmiş Peygamber’in mevlit dinlemekten başka işi yapmayan ümmet!” der gibi, istihza eder gibi bu ayeti okuyorlar. Eğer İslam evrenselse onun Peygamberi de evrensel. Ümmeti de bir tarafa ayak uyduracak. “Sadece benim Peygamber’im” ve “sadece benim Müslümanlığım” burayla çelişiyor. Bütün insanlık, bütün âlem.

Âlem ne demek kardeşlerim?

‘Âlemler’ diyor Kur’an. Hayvanlar bir âlemdir. ‘Hayvanlar âlemi’ diyoruz. Hayvanların içerisinde atlar bir âlemdir. İtler bir âlemdir. İnsanlar bir âlem türüdür. İnsanların içinde erkekler bir âlem, kadınlar bir âlemdir. Dereler bir âlemdir, kuşlar bir âlemdir. Her kümeleştirilebilen, çoğunluğuyla zikredilip küme hâline getirebilen şey âlem demektir.

Yaygın bir kanaat olarak, on sekiz bin âlem bulunduğu söylenir bu kâinatta. Allah, bütün bu âlemlerin Allah’ı ve Rabbidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de bütün âlemlerin peygamberidir. O yüzden, “bu ağacı kesebilirsiniz, şu ağaca ise dokunmayın” dediğinde, uhdesinde bulunan bir şeyi emrettiğinden dolayı “doğru yaptı” diyoruz. Getirdiği şeriat, “koyun şöyle kesilir, tavuk böyle kesilir” dediği zaman “haktır” diyoruz.

Çünkü on sekiz bin âlemden sorumlu bir peygamber olduğu için tavuk nedir, nasıl kesilir diye tarif etmek de onun hakkıdır zaten. Evlilik nasıl yapılır, kadının hakkı nedir, erkeğin hakkı nedir; bunu tarif etmek onun hakkıdır çünkü bütün âlemlerin peygamberi olarak gönderildi. Müslüman da âlemler çapında evrensel bir insandır. Sadece sofrasıyla ilgilenmez, kâinattaki her şeyle ilgilenir. Çapı kadar sorumlu olur. Kapasitesi kadar mesuliyet taşır, ayrı bir konu.

Sebe suresinin 48. ayeti, Enbiya suresinin ayetinden daha açık bir ifadeyle وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ buyuruyor.

“Biz seni muhakkak ki insanların tamamına gönderdik; bir müjdeleyici, bir uyarıcı olarak.” ‘Bütün insanlık-insanların tamamı’ diye bir kavram kullanıyor ayet: كَافَّةً لِلنَّاسِ Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in bütün insanlığın -onun peygamber olarak Hira’dan indiği günden itibaren yaratılmış bulunan ve daha sonra yaratılacak bütün insanların- peygamberi olmuş olması bir kere de Ali İmran suresinde perçinleniyor.

Ali İmran suresinin 85. Ayeti: وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ “Kim İslam’dan başka bir din ararsa o kabul edilmez, o ahirette zarar edenlerden olur.” Neden? Çünkü bütün insanlığın sorumlusu, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ve dinidir. İnsanlık, Muhammed aleyhisselama emanettir. Muhammed aleyhisselama’nın ismi dışında bir ismin etrafında bulunacak hiç kimse Allah tarafından kabul edilmeyecektir.

Bir başka kaynağımız da Ali İmran suresinin defalarca okuduğumuz 110. ayetidir: كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ “Siz bütün insanlık için çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz.”

Müslim’in rivayet ettiği 521. hadis-i şerifte Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “Benden önceki peygamberler bir yöreye-kabileye gönderilirdi. Ben bütün insanlığa gönderildim.”

Kardeşlerim,

Bunlar zaten bizim sıradan bilgiler olarak zihnimize yer etmiş olan gerçeklerdir. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ diye Fatıha suresinde, bunu günde kırk defa tekrar ediyoruz. Bu tekrar edilmiş bilgi için zikretmedim bu ayetleri, hadisleri.

İslam evrenseldir. Müslüman da mecburen evrenseldir. Evrensel olmayan Müslüman'ın İslam'da yeri olamaz. Numarası uymaz. İslam diyelim ki 100 numaradır; 96 numaralı bir kalıp İslam'ın içinde uymaz, yer bulamaz kendine. Evrensel olmak zorunda Müslüman. Bu iddiamız dışı karşı ilan etmemiz gereken bir iddia değildir. İslam'ı kabul etmeyen kitlelere İslam'ın yöresel olduğunu söylesek ne olur, evrensel olduğunu söylesek ne olur? Bizim derdimiz Müslüman insanların, mümin insanların dinlerini evrensel bilebilip bilemedikleridir. İslam'ın evrensel kapasitesini beyinlere yerleştirip yerleştiremediğimiz çok önemli.

Çok garip bir örnektir; bir gezi esnasında mola verdik. Yanımda üç-dört de çocuk denecek genç vardı. Şirin, tatlı minareli latif bir cami gördük. Osmanlı ev stiliyle de bir çatı yapmışlar. Yüz kişilik bir cami. Park ettik arabamızı. Abdest alalım dedik. Çocuklardan biri, on yaşlarında, bir abdest hazırlığı yapmadı. Ben de "Sen abdestli misin, namaz kılmayacak mısın?" dedim. "Kılacağım ama camiye gelmedik ki" dedi.

-Nasıl camiye gelmedik?

-Nerede cami?

-Burası.

-Gel bakalım, dedi, beni götürdü caminin cümle kapısına doğru. "Hani cami?" dedi. "Bu cami ya!" dedim. "Yukarısında top gibi bir şey yok ki!" dedi. Kubbeyi kastediyormuş. Çocuğa izah etmek zorunda kaldım: Kubbe namazın şartlarından değil. 'Cami' deyince sadece kubbeli yapıyı anlamış. Kubbesi olmayan bir yerde namaz kılmayan, zamanla bir mezhep de kurar herhâlde. Böyle düşünecek bir mantıkla çocuk geliyor demek ki. Ne kadar ikna ettim bilmiyorum ama çocuğun kafasındaki cami şablonu kubbeli yapının adıydı. Bu çocuksu bir düşünce. 'Deve' deyince İslam coğrafyasını hatırlayan da o çocuk gibi biridir. Bir başkası da deveyi İslam zannediyor. İslam'ı bütün yönleriyle kuşatan idrak, başımızın tacı olmalı.

Bunu yapmadığımız sürece ümmet-i Muhammed'in evrensel mantığını oluşturmakta zorlanıyoruz. Evrenselleştiremiyoruz, kısır kalıyor, kısır bir anlayışla da kâinata yetecek bir projeyi kendi kasabamızda bile uygulayamıyoruz. Bu sebeple, Müslüman olarak İslam'ımızı özellikleriyle tanımak, tanıtmak zorundayız. İslam'ı tanıtan gerek okul müfredatı, gerek Kur'an kursu müfredatı ve gerekse yaz aylarında çocuklarımızı gönderdiğimiz camilerin müfredatı, abdesti-orucu tarif etsin, guslümüzü öğretsin; ama İslam'ı tanıtırken bu özellikleriyle tanıtsın. Bu özellikleri kısıtlandığında, evrensel bir İslam'a sınırlama getiriliyor demektir. O zaman kubbesi olmayan yerde namaz kılmayan bir nesil gelir. Sahraları Allah'a secde edilecek yer göremez. **Şeytan; İslam camiye sıkışsın kalsın, kapan gibi kullansın İslam'ı istiyor. Biz ise sahralar, yüzmekte olan bir geminin güvertesi dahi Allah'a secde edeceğimiz yerdir demeye çalışıyoruz.**

Bu sebeple;

Bir: İslam'ı bütün insanî ihtiyaçlarımıza çözüm üreten bir din olarak görüyoruz.

İki: İslam'ı ilim, evren ve fezanın hammaddesi olarak görüyoruz. İslam'dan yola çıkıldığında insanoğlunun ilim-bilim ihtiyacı, evrenle-uzayla ilgili çalışmaları, temennileri, beklentileri zemin bulabilir.

Üç: İslam -maazallah- siyasî gücünü ya da insan potansiyelini bir gün kaybedecek olsa da kıyamete kadar baki bir dindir. İslam'ın ömrü yoktur. İslam'a siyasî, ekonomik veya beşerî bir ecel takdir edilemez.

Dört: İslam, insan fitratı standartlarında bir dindir. Günün birinde insanlığın, insanlığından vazgeçmediği sürece İslam'ı bırakması gerekemeyecektir. Çünkü İslam insanın doğasına uygun, fitratına uygun bir din olarak gelmiştir. İnsan, insan olarak kaldığı ve maymunlaşmak istemediği, insan olarak kalmayı şeref gördüğü sürece insanlığın orijinal dinidir.

Beş: İslam, bulunduğu yerde kula kulluğa izin vermez. "Kula kulluklardan, kulları yaratana kulluğa yükseltmek için" vardır. Bu sebeple de kulların eliyle oluşturulmuş yasalar ve kasalara insanı mahkûm etmez. Kula kulluğa izin vermez, bu demektir; yoksa zaten insanlar birbirinin önünde secde etmiyor. İnsanlar birbirlerinin yasaları veya kasalarına secde ediyor. İslam ise buna ebediyen izin vermemek üzere kıyamete kadar vardır. İslam'ın kendi adından başka bir sistemi kabul etmeyişindeki mantık budur.

Altı: İslam cins, cinsiyet, kan ve soy birliğini değil iman kardeşliği birliğini getirmiştir. Kimin hangi ırktan, hangi kandan, hangi soydan olduğu değil ne tür imandan olduğu önemlidir. **إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ** ayeti en az namaz ayeti kadar Kur'an'ın emirlerindedir. **İnsanların kan-soy farklılıkları dikkate alındığı sürece, ezan okunup camiye girilmesi İslam'ın var olduğunu belgeleyen bir güç olarak yeterli değildir.** Putlara ibadet etmek de cahiliye âdetidir, siyahı derisinden dolayı hor görmek de cahiliye âdetidir. İslam, Allah'ın izniyle putları da yıkmıştır, renklerine göre insanlara prim vermeyi de.

Yedi: İslam, bir medeniyet olarak gelmiştir. Ne kadim medeniyetlerin pozitif varlıklarına ne de mevcut medeniyetlerin zararsız varlıklarına savaş ilan etmiştir. İslam, Allah'tan başkasının ilahlaştırılmasıyla savaşıyor. Şeytana yem olmak için zevklerin, ihtirasların sömürü malzemesi olmasıyla savaşıyor. İslam'ın sistemlerle alıp veremediği yok. Sistemlerin arkasına sığınılıp birilerinin zevklerini baskı unsuru hâline getirmesiyle savaşıyor İslam.

Kardeşlerim,

Evrensel karakteri bunlardır İslam'ın. Bu karakterleri üzerinden İslam'a sahip çıkıyoruz. Burada "hac evrensel bir buluşmadır, kongredir" demek yetmiyor. "Hepimiz kardeş olduk" demek de yetmiyor. "İslam fitrat dinidir, insan dinidir" demek yetmiyor. Her Müslüman'ın; ancak abdest alıp namaz kılmakla kulluğunu yerine getirmeye muktedir olabileceğine inanması gerektiği gibi Müslüman olduysan bu özellikler evinde, kurduğun iş yerinde ve ağırlığını koyduğun her yerde ortaya çıkması gerekir ki abdest alıp namaz kıldığında senin Müslüman olduğuna karar verdiği gibi melekler, Müslüman olarak tavır koyduğun yerde bu karakterler üzerinden tavır koyduğunu görsün.

Biz, Himalaya dağlarının Uhud dağından daha basit, adi, işe yaramaz dağ olduğunu iddia etmeye muhtaç değiliz. Uhud dağında bizim için derin bir tarih vardır. Dağ olarak dağdır ama. Himalayalar da dağdır, Erciyes de Uhud'un abisidir, kardeşidir. Bitti. Bizim Haliç körfezinin veya Akdeniz'in, Mekke'ye daha yakındır diye suyunun Hint okyanusuna göre daha şifalı olduğunu

söyleyecek hâlimiz yok. Toprakla, coğrafyayla, dağlarla, denizlerle bir alıp veremediğimiz yok; toprak üzerinde Allah'a şirk koşulmasıyla alıp veremediğimiz vardır. Denizlerin ve karaların, çevrenin şirke kirlenmesine, insan fitratına zarar verecek hâle getirilmesine itirazımız olur. Kişilere, yerlere ve olaylara sonuçlar açısından bakıyoruz, varlıkları açısından bakmıyoruz.

Bir kanunu çivileye çivileye konuşuyoruz: İslam bir kıta dini değildir. Hatta dünya dini de değildir, evren dinidir. Hava moleküllerinin bulunduğu her yerde Allah'ın şeriatının bulunması gerekir diye iman ediyoruz, bunun için çalışmak zorundayız.

Küfür adım adım, nefes nefes İslam'ı kovalamak istiyor. Son otuz senede küfür kendi içindeki sıcak savaşı becerip bir kenara koydu. Büyük küfür cephesi rakipsiz kalınca kendisine Allah'ın dini İslam'ı ve Müslüman'ı hedef tahtası olarak belirledi. Bunun sonucu olarak da gidip uzaydan Kâbe'yi ve Medine'yi bombalamayı hiç planlamadılar, öyle bir şey düşünmediler; bunu basit gördüler. Belki sonuçları itibarıyla aleyhlerine olacağını da düşündüler. Ama ortaya evrensel değerler çıkardılar.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a, bütün insanlara gelmiş olan İslam'a, bütün insanlık için çıkarılmış ümmet-i Muhammed projesine karşı globalizm çıkardılar. "Dünya bir köydür" dediler. İnternetiyle, medya imkânlarıyla, ulaşım teknolojisiyle globalizmi realite hâline getirdiler. Köy muhtarı da köyde istediğini yapar diye tahmin ettiler. Bizim globalizmin getirdiği teknolojik imkânlar, iletişim, ulaşım imkânları açısından müspet sonuçlarını reddeden kör bir çıkışımız yok. Ama bilhassa globalizmin ekonomik ve kültürel boyutuyla bakıldığında büyük bir savaşın içinde hazırlıksız, zırhsız, miğfersiz bulunan asker gibi yakalandığımız görülüyor.

Müslümanlar bir halifesi bulunan, güçlü otoritesi olan bir yapıyla globalizm dönemine gelmiş olsalardı, farklı dillerle tebliğ yapabilen veya ümmet-i Muhammed adına yeryüzünün her yerinde ofisleri bulunan, ulemasının yaygın olduğu bir zamana rastlamış olsaydı onlar zaten globalizm ruhsatını çalıştırmayacaklardı. Globalizmin yani dünyanın tamamını bir köy kadar küçük hâle getiren pratik uygulamanın, İslam toprakları ve İslam topraklarına ısınmaya, yaklaşmaya hazır fakir ülkeler bloğunun kolay yutulabilmesi için bir proje olduğunu görüyoruz.

Dünyanın küçük bir köy hâline getirilmesine karşı din esaslı değerler yok kabul edilmiştir. Bunu nerede görüyorsunuz? "Ahlakı konuş ama isteme" diyor, özeti bu. Çünkü ahlak; din ve insanlık eksenlidir. Globalizm, dini ve insanlığı katma değer olarak bile kabul etmiyor. Çünkü ekonomik, siyasî ve davranış hürriyetleri açısından %100 serbest bir dünya istiyorlar. Hâlbuki din, disiplin demektir. Globalizm, disiplinsizliği kanunlaştırmıştır.

Ümmet-i Muhammed'in evrensel anlayışına karşı globalizm oturtulduğunda bütün dünyayı ahlak şemsiyesiyle kuşatmaya çalışan bir ümmeti, bütün dünyadan ahlakı dışlayan bir anlayış karşılaşmıştır. Globalizmi ortaya çıkaranlar teknolojiyi, siyasî entrikayı kullanan güçler oldukları için de ilk raundu çok güçlü bir şekilde kazanmışlardır.

Globalizm, insanlığın özü ve ruhu olan kadını evinden çıkarmıştır. Nasreddin Hoca'nın "yorgan gitti kavga bitti" hikâyesinde olduğu gibi de üçüncü dünya ülkelerinin ve İslam toplumunun kadını, "Ne oluyor?" diye dışarı çıkıp alışveriş merkezlerine çekildikten sonra yorgan gittiği için zaten kavgaya da gerek kalmamıştır. İkinci büyük yıkım, kadının evden çıkma yıkımıdır.

"Kadın hep evde mi kalacak, hiç camdan bakmayacak mı?" diye reddiye yapılamaz; 'kadın evden çıktı' derken kapıyı-kilidi kırdı da dışarı çıktı diye kastetmiyoruz herhâlde. Gece on ikide eşinin

yanında olması gereken kadının alışveriş merkezinde kızıyla-oğluluyla durmasından söz ediyoruz. Bebeğini ikinci bir kadına emanet bırakıp iş yerlerinde yavru hasretiyle sürünen ve paraya ihtiyacı olmadığı hâlde sadece ‘yeni dünya’ düzeninde “kadın evde durmasın” idrakine uyarak evinden çıkmış kadından söz ediyorum. Biz hapishane evden söz etmiyorduk. Malikânesi olduğu evden çıkışından söz ediyoruz.

Rabbimizin Kur’an’ında وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ “Siz evinizde durun!” talimatını, insanoğlunun bu çirkin uygulamaya nasıl feda ettiğini konuşuyoruz. Hiç kimse bedevî mantığıyla “Allah Allah, evden çıkması haram mı kadının, eve mi gömeceğiz ölen kadınları?” gibi soru sormamalıdır.

Dünya globalleşmeyle beraber İngilizce’yi anadil, anadilleri de yabancı dil hâline getirmiştir. Ben Türkiye topraklarında yaşayan bir insan olarak İstanbul caddelerinde mağaza isimlerinin, tişört almak isteyen gençlerin tişörtlerinin-gömlüklerinin markalarının anadilleriyle bilinmeyen kelimelerden oluşmasını anlayamıyorum. Eğer bir ayakkabının ismi esnek ayakkabı, yumuşak ayakkabı ise bu on liraya satılıyor da yumuşak ayakkabı kelimesinin karşılığı olan, dünyada bilinmeyen bir dil, “zang-zong” diye bir kelime olsa yetmiş liraya satılıyor; çünkü yabancı isim. İşte bu anadilleri yabancı dil, İngilizce’yi, Britanya dilini de anadilden daha değerli hâle getiren idraktır. Yaşadığımız bu toprakların geleceği namına bundan endişe ediyorum.

Altı asır şöyle-böyle ümmet-i Muhammed’in başında bulunan Osmanlı, hilafeti bağrında taşıdığı hâlde Arapça altında ezilmedi, Türkçe’yi unutmadı. ‘Âlemî’ din olan İslam, anadilleri imha etmedi. Zaten böyle bir emri de yok İslam’ın. Kur’an bile Araplar’ın farklı lehçeleriyle okunabilen bir kitaptır, nerede kaldı ki insanların anadillerine dokunsun İslam. Ama otuz senedir dünyada globalleşme politikaları süper güçler tarafından uygulanırken, insanların Afrika’daki kabile dilleri de medeniyet kurmuş diller de imha edilmiştir. Bu arada elbette Arapça’nın gördüğü zarar din boyutuyla bakıldığında ikinci bir başlık olarak karşımızda durmaktadır.

İslam, bugün üzerinde otuzdan fazla ülke bulunan topraklara tek güç olarak asırlarca hâkim oldu. Hiçbir Özbek’e, “dilini unutacaksın” diye talimat verilmedi. Hâlâ dağlarda Peştuca konuşulabiliyor. İslam, on iki asır Farsça’nın konuşulduğu topraklarda devlet oldu. Farsça hâlâ edebiyat dilidir; Arapça Kur’an dili olduğu hâlde Arapça’nın etkisi altında kalmadı. Ama yüz yılı bulmadı; İngilizce bilinmeyen yerlerde hastanede ilaç-aşı almak bile mümkün olmaz hâle geldi. Elbette şu veya bu makul gerekçe gösterilecektir. Emperyalizm, yaptığı işlerin kılıfını çok iyi hazırlamıştır. İnsanlık bir dilin mahkûmu, alternatifsiz dil emperyalizmiyle karşı karşıyadır, bunu vurgulamaya çalışıyoruz.

İslam’ın özündeki değerler ya imha edildi ya içi ile oynandı. Cihat, bir kavram olarak suçu temsil eden, tarih boyunca alınızda ayıp lekesi olarak kalan hâle geldi. Takvanın yerine saygınlık geldi. Ahlakın yerini de kılık-kıyafet aldı. Ahlaklı insan değil, kılık-kıyafeti düzgün insan oluştu. Yeni dünyanın idrakindeki iyi insanlık anlayışının sonuçları olarak... Sadece cihat, takva ve ahlak kavramlarını, bu üç örneği ele alsak insanlık kendi kökleriyle oynandığını görecektir.

Parası olanın da olmayanın da harcama yaptığı bir dünyada yaşıyoruz. Adeta borcun kadar adam sayılıyorsun. İsrâf bir tür hayat standardı oldu. Tüketim çılgınlığı veya herhangi bir şekilde kapitalizmin yaşaması için ortaya çıkan bu sıkıntı ne yapmak istediklerinin ve bizi nereye götürdüklerinin sonucunu gösteriyor. Kendilerine göre çok orijinal, yararlı bir sistem getirdiler ama İslam ümmetinin dışında da bütün dünyanın dikkat çekmesi gereken dört önemli başlık var.

Bir: Halk kavramını bitiriyorlar. Tek halk IMF'ye para koyan para sahipleri olacak, gerisi de onların köleleri.

İki: Sınırlar kalkıyor. Ülke yok. Köy dedik ya, köyün muhtarı da filan büyük güç olunca sadece belli bölgelere eyalet valileri atayacak bir gün. Bu noktaya doğru gidiliyor.

Ve bütün insanlığı liberal bir anlayışa mecbur ediyorlar. Ne demek liberal anlayış: İnançta, uygulamada ve temennide sınırsızlık. Her şeyde serbestsin, iste yeter ki.

Globalizm, dördüncü tehlikeli şey olarak; dünyanın kendisiyle oynuyor. İstedığı yerden ormanları kaldırıyor, istediği çölü yeşertiyor, istediği yerde nükleer deneme yapıyor, istediği yerden kanal açıyor, iki denizi birleştiriyor, istediği yerde baraj yapıyor ve artık insanlık kendi bineği olan dünyayı bir el bombası hâline gelmiş olarak görüyor. Deterjan üretiyor, ürettiği deterjan gömleğimi yıkıyor ama o deterjanın karıştığı derelerden, neticede gittiği denizlerden buhar olup tekrar su olarak gelmesi "elli sene sonra bütün insanlığın kanseri anlamına gelir" de diyor bana; hem de gözüme baka baka bunu diyor. Hem "Kızartma yapmada, patates cipsinde kullanılan yağ denize dökülse şu kadar balık ölür" diyor hem de bir saat film seyrettirene kadar yirmi defa "cips yemeden bu filmi seyretme, zevk alamazsın" mesajı veriyor. Maymunla oynar gibi insanlıkla oynuyorlar; liberalizmin sonucu.

Evrensel İslam ve evrensel ümmet-i Muhammed ile bunların arasında bir fark var. Bu farkı biz iki noktada görüyoruz. Birincisi; Al-i İmran suresinin 110. ayeti: **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** Biz "insanlığa hizmet için çıkarılmış" bir ümmettik. İnsanlıktan geçinmek ve sömürmek için değil. Globalizm, fakiri daha fakir, zengini çatlayacak kadar zengin hâle getirirken İslam, zekât vermek için mal kazanmaya kapı açan bir din olmakla farkını göstermiştir, elhamdülillah.

İki: Bunlar globalizmi getirirken renk, ırk, ülke, coğrafya, ırmak sınırı vs. bunları kaldırıyorlar. Neredeyse dağları da kaldıracaklar, her yer dümdüz olsun diye. Hâlbuki Hud suresinin 118 ve 119. ayetlerinde görüyoruz ki Allah, âlem çaplı İslam'ı ırkları, anlayışları, düşünce farklılıklarını kaldırmayacak şekilde göndermiş.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ "Allah dileseydi insanları tek ümmet yapardı", farklı farklı yapmazdı. Demek ki Allah böyle bir şey istemiyor. Rengârenk ırklar olsun, ülkeler olsun, coğrafyalar olsun istiyor Allah. İslam geldiğinde kabileleri hatta aileleri koruyan mantıkla geliyor. İslam'ın evrenselliği ile dünyayı kablosuz internetin kölesi yapmaya çalışan idrak arasındaki fark budur.

Dinimizin basit şeyler uğruna feda edilmesini asla benimseyemeyiz. Yoksa bizim sıkıntımız "Niye telefonla hızlı görüşme yapılıyor?" değildir herhâlde. Başta Kudüs toprağımız olmak üzere toprak feda edemeyeceğimiz şeydir. Dilimizi feda edemeyiz. Dilimizin gittiği yerde dinimiz de gider. İman esaslarımıza dokundurmayız. Ailemiz globalizmden dolayı zarar görecekseler telefonsuz, arabasız, elektriksiz, hastanesiz; bir dağ başında yaşamayı tercih ederiz. Yeter ki ailemiz Âdem aleyhisselama kadar soyu dayanan net bir aile olsun.

Annenin ayakları öpülen bir kadın, babanın dağ gibi heybetli bir adam, çocukların Allah'tan gelme emanetler olarak bilindiği bir ailemiz olsun; varsın elektriğimiz olmasın, suyumuz akmasın. Biz avuçlarımızla derelerden su taşıyoruz ama bir yerden hijyenik torbalarla iffet ve ahlak taşıyamayız. Sorunumuz globalizmle, internetle, ulaşım-iletişimle değildir. Sorunumuz bunlar üzerinden iffetimiz,

akidemiz, dilimiz, toprağımız, Kudüs'ümüzün yok kabul edilmesidir. Yoksa biz körü körüne Allah'tan bize gelmiş nimetleri tepecek değiliz.

وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.